

Jezdec

Viktorie Valentinova

JEZDEC

Viktorie Valendinova

*Inspirováno Kateřinou Kučerovou, Kateřinou De Jagerovou, Terezou
Kalužíkovou, Natálií Kreislovou a Elizabeth Urbaníkovou.
Děkuji.*

„Cválej!“ zakřičel na mě trenér stojící uprostřed haly. Právě jsem seděla na Trialovi, statném hnědákovi, který na mé pobídky obvykle nereaguje. Lýtku jsem mačkala, jak to jen šlo, ale on moji snahu vůbec nevnímal.

„Nesmíš se zvedat, když pobízíš!“ Trenérův hlas opět vyplnil celý prostor haly. Ve všem tom snažení o lepší tempo jsem žádné nadzvednutí nezaregistrovala. Než abych řešila trenérovu připomínku, raději jsem se radovala, že Trial konečně cválá. Narovнала jsem se a okamžitě přitiskla holeň, protože hrozilo, že opět přejde do klusu. To jsem nemohla dovolit. Prošlápnutá pata nyní tvořila jednu kolmici s ramenem, záda vzpřímená a pohled směřoval vpřed. Trial naskočil do kontracvalu, to znamená, že cválal na opačnou nohu, než by správně měl, jednoduše cválal špatně. Trenér znovu vykřikl a já se snažila ho tentokrát nezklamat. Už mi vadilo, jak Trial neposlouchá. Zpevnila jsem se a znovu pobídla, tentokrát s dopomocí tušírky. Trial sklopil uši k hlavě a jedním velkým skokem se přenesl do energetického cvalu. Poprvé jsem se vylekala, ale pak mi došlo, že je to mnohem lepší, než kdyby chtěl zase přejít do klusu. Tentokrát jsem ho nenechala na to ani pomyslet. Pobídky jsem mírně přeháněla, ale Trial cválal pravidelně. Vítězství! Třikrát hurá!

„Pohrávej si trochu s otěží,“ řekl trenér, teď už klidně.

Provedla jsem.

Trial byl v hubě odjakživa tuhý a chvíli trvalo, než se trochu uvolnil. Předpokládala jsem, že budeme za okamžik končit, ale pan trenér mě vyvedl z omylu.

„Neskončíme, dokud nebude normálně chodit!“ opět křičel. Cítila jsem, jak mi kapky potu stékají po zádech, ale nic jsem nenamítala. Ani kdybych měla sílu, nedokázala bych mu odporovat, je pro mě velkou autoritou.

Po velice náročném — z mé strany — cválání nám trenér dal chvíli pauzu s tím, že si poté uděláme jednoduché přechody a přeskoky na každou stranu. Zůstala jsem na něj vyděšeně zírat, protože moje energie byla téměř na nule, ne-li úplně. Možná i v záporné hodnotě. Ještě k tomu Trial nebyl dvakrát ochotný, a tak mi hned bylo jasné, jak moc se bude vztekat. Mýlila jsem se. Trial se uvolnil a byl mnohem prostupnější, kupodivu chodil lépe než v první části hodiny. Kdyby takhle pracoval už od začátku, tak jsou všichni spokojenější. Já, trenér, koneckonců i Trial. Přeskok je jeden ze cviků, kdy kůň vlastně změní stranu, na kterou cválá. Zní to jednoduše, ale s koněm jako je Trial, to tak snadné není.

„Pojď na diagonálu a udělej přeskok v X,“ poručil mi a odkráčel kousek stranou. Písmeno X se nacházelo uprostřed jízdárny. Věřte nebo ne, ale najet na střed bylo obtížnější, než to vypadalo. Ještě k tomu jsem samotné přeskoky moc neovládala. Dělala jsem je sotva párkrát, a tak jsem celé provedení neměla v oku. Když jsem jednou koukala na profesionální jezdkyňu a srovnala její přeskok s tím mým, moc se tomu

nepodobal. Trenér zopakoval, co mám dělat, aby Trial přeskočil na správnou nohu, a já vyjela na diagonálu. Nebo se alespoň snažila. Kousek před X jsem naprosto vypadla z rytmu, Trial se zakousl do udidla, stáhl mě dopředu, a tak to dopadlo strašně.

„Znovu!“ ozval se trenér, který si podupával nervózně nohou.

Nadechla jsem se a vjela znovu na diagonálu. Tentokrát jsem se opravdu hodně posadila do sedla a zpevnila záda, aby Trial neměl šanci. Před X jsem přehodila holeně a přistavila si ho na druhou stranu. Světe div se, ale přeskočil naprosto bez problému. Pak si odfrkl a cválal dál.

„To je ono!“ pochválil mě trenér. „Udělej si kruh a přeskok na druhou ruku,” dodal.

Tentokrát sice nebyl lepší než ten druhý, ale zase nebyl horší než úplně první. Začala jsem se usmívat jako sluníčko na hnoji. Jednak mě těšilo, že jsme cvik zvládli tak, aby trenér byl spokojený, a jednak jsem si oddechla, že je trénink u konce. Abyste mě nechápali špatně, já jezdím moc ráda, ale když se mnou Trial nespolupracuje, už to tolik zábavné a naplňující není. Na rozdíl od Lorda, což je druhý kůň, na kterém trénuji, je naprosto neochotný. Jenže trenér nechce, abych jezdila jen jednoho koně, prý je to špatně, proto mi půjčuje Lorda. Mám ho mnohem radši, je povahově úplně jiný.

„Sabino, dneska to bylo fajn,“ řekl trenér.

„No,“ uchechtla jsem se nad pochvalou, která mi nepatřila.

„Náhodou, mnohem lepší než minule. Zlepšuješ se s ním.“

„Tak děkuji,“ dodala jsem a mrštně seskočila z koně.

Trávím ve stáji prakticky každý den od předminulého roku, kdy mě sem dovedla mamka. Jezdila jsem na školních koních, kteří patřili Georgeovi, mému trenérovi. Patří mu celý areál, a tak nám pochopitelně poroučí úplně ve všem, a nejen na trénincích. Když říkám, že poroučí *nám*, myslím tím především sebe a své kamarádky. Stáj navštěvuje mnohem více lidí, ale my jsme tady nejčastěji. Většinou se jedná o dospělé lidi nebo naopak moc malé děti, s nimiž se přátelit není zrovna ideální.

Nejdříve vám představím svou kamarádku-nekamarádku Veroniku. Dle mého názoru patří mezi vyšší společenskou vrstvu, pokud bych ji měla přirovnat ke středověkému společenskému postavení. Má tady ustájenou kobylu Živu, se kterou mimo jiné zítra odjíždí na licenci. To je něco jako závody, akorát s nikým nezávodíte. Jen ukážete komisi, že jste schopni vyjet na opravdové závody, a nikomu při tom neublížíte. O tom ale později, teď zpět k Veronice. Abych vás uvedla do obrazu, je to mezi námi dost zvláštní. Občas se ke mně chová, jako bych ani neexistovala, občas jako by si bez mé osoby nedokázala svůj život vůbec představit. Sama jsem z ní zmatená.

Druhá dívka, která je mi věkově blíž, také není osoba, kterou bych označila za kamarádku. Jmenuje se Viktorie. Moc toho nenamluví, ale když jsme spolu musely něco řešit, vždy si věděla rady. Skutečně ji vůbec neznám, ale stejně jako Veronika patří do naší jezdecké party. Nezávodí

a myslím si, že ani nechce. Jezdí na koních pro zábavu, stejně jako já. To jen Veronika bere koně jako sport, ne koníček.

Ještě jsem čistila Trialu, když k boxu přišel trenér. Spíš se tam objevil jako přízrak.

„Hele,“ řekl a odkašlal si, abych mu věnovala pozornost, „teď mi volal tatínek jedné holčičky, co měla zítra jet na licenci, že onemocněla.“ Nechápatě jsem na něj zírala. Nenapadlo mě, proč o tom mluví zrovna se mnou, ze stáje jela pouze Veronika a právě holčička, o které mluvil. Zamrzelo mě, že nejede, protože má na svůj útlý věk vážně talent.

Ale není kam spěchat, zvlášť když je stále dítě.

„Tím pádem nemám nikoho, kdo by jel na Lordovi,“ dodal.

Pomalu mi začalo docházet, kam tím míří, ale můj výraz se stále neměnil.

„Napadlo mě, jestli bys nechtěla jet místo ní.“ Upadlo mi hřebíčko a šokem jsem vytřeštila oči.

„Co na to říkáš?“ zeptal se, čímž mě probudil z transu.

„No, víte...“ vybreptala jsem ze sebe.

„Panebože, kolikrát ti mám říkat, ať mi tykáš?“ rozhodil ruce.

Odvětila jsem: „No, víš, já bych moc chtěla, ale na mně to nezáleží.“

„A na kom jiném by to mělo záležet?“ uchechl se. Odpověď byla z jistého pohledu směšná, ale z toho mého až smutně pravdivá.

Sotva jsem se nadechla, osoba, která měla od mého narození můj osud v rukou, se objevila v obrovských dřevěných dveřích. Máma. Já vím, že si nejspíš říkáte, proč bych nemohla jet. Jednoduše. Moje máma mě nikdy do závodění netlačila. Při jakékoliv zmínce o závodění mi připomněla, že jsou koně zábava a nebudou mě živit. Sice jsme toto téma probíraly už dávno, ale moje máma názory moc nemění. A tak si myslím, že tuhle, pro mě životní šanci, bude pokládat za zcela zbytečnou.

„Ahoj, Amando,“ pozdravil trenér mámu s úsměvem od ucha k uchu.

Aby nedošlo k nějakému omylu – Amanda je moje maminka.

„Ahoj, Georgi,“ usmála se. Povytáhla jsem obočí.

Zamyslela jsem se: „Počkat, počkat, od kdy si spolu ti dva tykají?“

Moje máma tady nebyvala tak často, aby se stihla stát taková věc.

„Ahoj, mami,“ také jsem ji pozdravila, zavřela box a dávala bedlivý pozor na to, co se bude dít. Cítila jsem, jak se mi rozbušilo srdce. Trenér se na mě ještě podíval, než ji o celé situaci informoval. Měla stejný výraz jako vždy, když jí daná věc přišla absurdní.

„Mami, prosím tě na kolenou,“ vypískla jsem, i když mé naděje dávno umřely.

Z ničeho nic se její výraz změnil. Úplně. Už nebyl tak chladný a nepropustný, byl spíš ironický. Koukla na trenéra, pak na mě a zpět na něj, jako by jí měl dát nějaký signál. Nechápala jsem, kde se tyto až moc přátelské pohledy berou.

„Jasně, že můžeš jet!“ vykřikla máma s nadšením.

Měla jsem pocit, jako když očekáváte z testu za tři, a nakonec dostanete za dva, díky čemuž se vám posune hodnocení a máte na vysvědčení vyznamenání.

Zamyslela jsem se: „Ale moment, tady něco nehraje!“ Zkřivil se mi obličej a zavrtěla jsem hlavou, abych mámě potvrdila, že dělat si legraci z tohoto není zrovna hezké.

„Mluví vážně,“ šfouchl mě trenér. Máma přikývla.

„To jako fakt?!“ vyjekla jsem tak moc, že Trial dokonce zvedl hlavu od jeho denní dávky sena, aby se podíval, co se děje.

„Ano, ano.“ Oba přitakali.

Věděla, jak moc ji chci obejmout, ale nedokázala jsem se ani pohnout. Proto mě objala sama. Teprve až když mě svíraly její hubené ručičky, jsem se probrala. Byla jsem moc šťastná.

„Mami, vážně moc děkuji!“ uvelebila jsem se na jejím rameni.

„No, běda ti, jestli ji s Lordem neuděláte!“ zamračil se trenér, vlastně George.

„S Lordem?“ vykulila jsem oči.

„Myslela sis, že tě na licenci pošlu s Trialem?“

Vyskočila jsem. To zapříčinila všechna ta náhlá energie uvnitř. Rozpráhla jsem ruce, abych objala trenéra, teda George. Sakra už. Pak jsem je zase stáhla zpět k tělu, protože objímat vlastního trenéra mi přišlo až moc intimní. Skutečně.

„Ježíši, pojď sem,“ obrátil oči v sloup a objal mě. Rychle jsem se odtáhla, protože neexistoval důvod, abych na něm visela tak dlouho jako na mámě.

„Takže teď vezmeš Lorda a doladíte detaily na zítra,“ oznámil mi, „za patnáct minut v hale!“

Lord byl šestiletý, velice charakterní valach, na kterém jsem trénovala mnohem častěji než na Trialovi. Jak už jsem říkala, mám ho mnohem radši. Byl spíše dopředný typ koně, což mi vyhovovalo mnohem víc. S ním jsem na licenci strach mít nemusela.

Mamka mi velice ochotně přichystala před stáj stoličku. Sotva jsem se octla na Lordově hřbetě, mou pozornost upoutala dívka krácející po nádvoří s hlavou sklopenou k zářící obrazovce. Tak poznáte Veroniku. Hlavu zvedla teprve pár kroků před námi. Dokonce mě pozdravila. Z toho jsem usoudila, že dneska se nejspíš budeme bavit.

„Není to Lord?“ zeptala se překvapeně. „Vždyť měl jet zítra na licence.“

„Sabina jede zítra na licenci,“ ozvala se máma, která Veroniku nesnášela.

„Aha,“ vyšlo z mojí kamarádky, jejíž druhá tvář se klubala na povrch. Podívala se mi ostrým pohledem do očí a dodala: „Tak to se uvidíme.“

Rozhodně nebyla ráda, že jedu. Obešla nás velkým obloukem a zmizela ve stáji. S mámou jsme si jen prohodily pohledy, protože jsme už dávno usoudily, že je škoda se nad Veronikou pozastavovat.

„Pamatuješ si drezurní úlohu?“ zeptal se mě trenér, když jsem s Lordem začala klusat. Drezurní úloha je jedna ze tří částí licence, kterou musíte zvládnout. Jedná se o cviky jako je například jet ze středu, cvik od stěny ke stěně, prodloužit cvalové skoky a jiné, které jsou spojeny v jednu dlouhou jízdu. Zkráceně – já mnohem raději skákala, což byla naštěstí ta druhá část.

Místo zbytečných slov jsem jen přikývla a soustředila se na koně pod sebou.

„Zkusíš si ještě jednotlivé cviky a nakonec by sis ji zajela.“

Znovu jsem přikývla a nacválala. Lord měl ve srovnání s Trialem naprosto odlišný cval. Hezky se nesl, krk nestrkal až ke stropu a rozhodně neměl nutkání přecházet do klusu. V pracovních chodech byl také mnohem pohodlnější. Tolik jsem v sedle nenadsakovala a spíš se vezla. Dávala jsem si vážně záležet, aby byl dobře uvolněný. S trenérem jsme postupně prošli cvik za cvikem a pak jsme je spojili dohromady a já si zajela totožnou úlohu, kterou pojedu zítra. Panebože, já zítra fakt jedu na licenci. Je to jako sen, z kterého se nechci za žádnou cenu probudit.

Náš největší problém bylo asi plynulé zastavení bez přizvednutí hlavy, ale to už bohužel nedotrénujeme. Můžu věřit jedině na zázrak. Georgeovi se Lord dnes moc líbil, dokonce jsem dostala pochvalu. Myslím, že si trenér byl vědom, jak moc mám Lorda ráda. Nepatřil však jen mně, jezdilo na něm hodně dětí z jezdecké školičky, ale jako by byl můj.

Moc dlouho jsme netrénovali. Hodina byla spíš pro mě, abych si vše připomněla a zítra si byla jistá. Lord neměl s ničím problém, všechno předvedl tak, jak uměl. Dokázala jsem mu věřit a z tohoto důvodu jsem se ani nebála, že bychom licenci nezvládli. S ním se vše zdálo jednodušší.

Já s Veronikou, jako jediné členky zítřejší výpravy, jsme stály ve stáji a poslouchaly trenéra. George.

„Tak zítra přesně v sedm tady!“ oznámil nám trenér. Přikývla jsem zároveň s mamkou, která těmto informacím věnovala zvýšenou pozornost. Veronika stála opodál se založenýma rukama. Hodila jsem po ní jeden pohled a i to bohatě stačilo. Tvářila se, jako by jí ukradli všechny hračky. Jasně, že nechtěla, abych zítra jela.

Jakmile jsme se všichni rozutekli do všech směrů, mamka mě chytila za loket.

„Musíš si ještě sbalit věci.“

Tahle maličkost mi jaksi nedošla. Nikdy dřív jsem na závodech nebyla, nikdy jsem věci nebalila. Zkrátka jsem na to zapomněla.

Mamka mi pomohla odnést vše do auta. Dokonce mi připomněla pár věcí, na které bych bez ní nejspíš zapomněla. Nevím, co bych bez rukavic dělala.

Vzhledem k tomu, že jsme se tady zpozdíly víc než normálně, začalo se pomalu stmívat, a tak jsme odjížděly v krásné, černočerné tmě.

Ráno mě spíše budila nervozita z licence než hlas mé mámy. Oči jsem měla otevřené téměř o hodinu dřív, než bylo v plánu, takže když mamka vešla do pokoje, akorát jsem jí oznámila, že mě budit nemusí. Povzbudila mě tím, že se nemusím ničeho bát, a já navzdory faktu, kolik toho máma ví o koních, přikývla. Stejně všechny povzbuzující řeči byly k ničemu. Hlava si zkrátka dělala, co chtěla.

Teprve až ve stáji mě něco nastartovalo. Stále jsem pociťovala mírné napětí, ale už mi nebylo tak zle jako ráno. Zatímco jsem čistila Lorda, který vypadal jako každý jiný den, máma si celou dobu povídala s trenérem. Konečně jsem mohla zauvažovat, co vedlo k jejich tykání. Dokážu na prstech jedné ruky spočítat, kolikrát se mnou máma byla na tréninku. Těsně předtím, než se mi z nich úplně zamotala hlava, jsem se vzpamatovala a přestala přemýšlet nad něčím, co mě koneckonců nemusí vůbec zajímat.

Blížila se osmá hodina a s Veronikou jsme pomalu dokončovaly čištění svých koní. Na minutu přesně pro nás přišel trenér s prosbou, abychom vyvedly koně na nádvoří, kde jsme je následně naložili do přistaveného vozíku.

Než jsem se nadála, máma zastavovala před obrovskou stájí, která na první pohled nepůsobila hezky. I tak jsem z auta vyskakovala s úsměvem. V ten moment jsem se těšila.

Vozík, v němž jel Lord a Živa, řídil trenér, který přijel až pár minut po nás. Stejně tak Veronika se svým tátou. Mezitím jsem se byla s mámou podívat, kde budou koně ustájeni.

Jejich jména byla napsána na boxech v té nejvzdálenější části stáje. Všimla jsem si, že z mojí mámy vyzařuje radost, což se řadilo mezi neobvyklé jevy, nejspíš se jí jezdecké prostředí zamlouvalo. Já byla taky spokojená, protože jsem konečně cítila, že táhneme za jeden provaz. Popravdě, koně mi trochu nahrazovali tu lásku, kterou jsem doma tolik necítila.

Mamka byla neustále v práci a já neměla žádného sourozence. No, asi se ptáte, kde mám tátu. To kdybych věděla. Neznám ho a ani nechci znát. Máma mi prozradila, když už nevydržela mé škemrání, že odešel ještě ten den, jakmile se o mně dozvěděl. Jednou jsem kvůli němu brečela, celkem dlouho, a pak už jsem nechtěla slyšet ve spojení s jeho osobou ani slovo. Tohle je celý příběh mého táty. Takže když zrovna nemám trénink, i tak do stáje jedu, protože být doma úplně sama není nic příjemného.

Jakmile přijel trenér, oznámily jsme mu, kde boxy stojí, aby je zbytečně nehledal. Rozdal nám průkazy našich koní a přikázal, abychom je šly odevzdat paní, která je kontroluje. To se tak na závodech dělá, aby se zkontrolovalo, jestli mají koně v pořádku očkování a podobně. Vešli jsme do takové podlouhlé budovy a ocitli se v místnosti plné lidí. Jezdců.

Trenér se rozesmál, když uviděl nějakého pána, se kterým se šel hned přivítat. Rozhodčí se na něj otočili a pak přejeli pohledem mě s Veronikou. Když si všimli, jak svíráme průkazy koní, nasměrovali nás ke starší paní sedící vzadu.

Následovalo vyložení koní z vozíku. Díky bohu, že ani jeden z nich nezlobil, a tak vše probíhalo bez problému. Vedla jsem Lorda velkou branou a poté dlouhou chodbou ve stáji. Mamka mi donesla k boxu nějaké věci, ačkoliv jsem jí říkala, že si je přinesu sama. Řekla mi na to pouze: „Chci být užitečná.“ A když chce pomoci, tak jí přece nebudu bránit.

Nejdříve jsem se oblékla do závodního. Stála jsem za dveřmi auta a přede mnou stála máma, aby na mě nikdo nekoukal. Pro příště si rozhodně obleču minimálně rajtky už doma.

Následně jsem s Veronikou odešla na zahájení licence. Dnes jsem za ni byla vděčná, protože mě tak nějak podporovala, i když nic neříkala. Měly jsme stejný cíl, což nás spojovalo. V té místnosti, kde se odevzdávaly průkazy, bylo zahájení. Jednalo se o proslov rozhodčích o tom, jak celá licence proběhne. Na závěr všichni účastníci dostali kus látky se šňůrkami, kde bylo napsáno číslo, abychom si jej připevnili na ruku. Dostala jsem číslo dvanáct, což znamenalo, že drezurní úlohu i parkur pojedu jako dvanáctá. Veronika měla číslo šestnáct. Nezbyvalo nic jiného, než se nachystat a jít na opracoviště. Tak se nazývá prostor, kde své koně opohybujete, respektive zahřejete, před soutěží.

Ze stáje jsme odcházely s Veronikou společně, chvíli krokovaly a pak začaly s koňmi trochu pracovat. George se věnoval spíše Veronice, protože Živa, její kobyla, byla problematičtější než Lord. Vlastně jsem si celou dobu jezdila sama, pouze mi řekl, co bych měla ještě zkusit, a občas něco zakřičel. Před startem mi akorát připomněl, na co si dát pozor. Slečna přede mnou vyjížděla z obdélníku s obrovským úsměvem. Doufala jsem, že takhle budu po odjetí taky vypadat. Co mě ovšem překvapilo, spíš zarazilo, bylo, když mi popřála hodně štěstí. Neměla jsem nejmenší tušení, s kým mluvím, a tak jsem došla k závěru, že si mě s někým spletla. Ani jsem jí nestačila poděkovat.

Vážně mě potěšilo, když Lord naklusal sám od sebe. Nejspíš ze mě byl trochu napjatý. Ještě jsem stihla mrknout na mámu, která ukazovala, jak moc mi drží palce. Zastavení v mém oblíbeném X jsem čekala hrozná, ale tohle bylo katastrofické. Šel křivě a naneštěstí prošel přes otěž. Vyžehlil si to u cválání, kterému tady nemohl nikdo konkurovat. Jakmile jsme opět přešli do klusu, nějak se uklidnil a zbytek úlohy už vypadal, dle mého pocitu, hezky. Úplná úleva však nastala po pozdravu, kdy jsem Lorda poplácala po krku a úplně zahodila otěže. Vyjela jsem z obdélníku se stejně obrovským úsměvem jako slečna, co mi přála hodně štěstí. Trenér si mě ihned zavolal k sobě. Usoudila jsem, že řekne něco jako „mohlo to být lepší“.

„Mohlo to být lepší,“ řekl, sotva byl na doslech.

„Mně se to líbilo,“ ozvala se mamka a pohládila Lorda po čumáku. S trenérem jsme si prohodili pohledy. Oba jsme totiž dobře věděli, že moje máma skutečné jezdecké chyby nevidí.

Po mé pravé ruce se objevila Veronika s pohledem, kterým mi naznačovala, abych na ni moc nemluvila.

„Co mám dělat teď, Georgi?“ zeptala se. Bylo zvláštní, když ho oslovila jménem. Celkem jsem koukala, ale pak mi došlo, že jsem možná jen já ta divná, co se tomu straní. Mnohé by překvapilo, že mi třeba ani nepogratulovala, ale já od ní něco takového nečekala.

Krokovala jsem, a když přišla řada na Veroniku, zůstala jsem stát a koukala, co předvede. Živa byla skvělá kobyła, ale Veronika špatný jezdec. Příliš se hnala dopředu a na sebe se tolik nesoustředila. Díky Živině ochotě ovšem předvedly hezký výkon. Také se usmívala, když dokončila úlohu, ale to se zase rychle změnilo.

Mezi drezurou a parkurem byla přestávka na oběd, což se opravdu hodilo. Všichni si odpočinuli a znovu nabrali sílu. Tentokrát na skákání. Vážně jsem se těšila, protože pro mě byly skoky srdeční záležitost. Přiznávám, že jsem měla taky skvělého koně. Sice nestál milion, ale pro mě milionový byl. Mohla jsem se na něj zcela spolehnout. To samé rozhodně nemůžu říct o Trialovi, s kterým jsem skákala jednou v životě, a skončila v nemocnici s otřesem mozku. Proto mi trenér na skákání nechává už jen Lorda a nikoho jiného.

Sledovala jsem dívku skákající přede mnou, která mi předtím přála hodně štěstí. Rozhodčí z ní nemohli spustit oči. Rozhodně byla připravená nejen na licenci. Podle mého názoru už měla nějaké závody za sebou, protože takhle tady nikdo nejezdil. Vážně se hezky předvedla. U vchodu jsme se opět střetly pohledem. Když nám došlo, na koho

vlastně koukáme, jen jsme se rozesmáli. Do kolbiště jsem tedy vjížděla dobře naladěná.

Lord mi udělal radost. Skákal výborně jako vždy. Přes každou překážku mě bezpečně přenesl a k tomu přidal ještě menší rezervu, která pro něj byla už tak nějak přirozená. Samozřejmě jsme zajeli bez chyby, tedy čistě. Navíc celý parkur šel v pravidelném tempu, za což jsem od George dostala pochvalu. To byla taková třesnička na závěr.

Chvíli po mně jela Veronika. Živa sice stála velké peníze, ale s Veronikou si vůbec nerozuměly. Po drezurní stránce by to ještě nějak šlo, ale skoky nezvládaly. Lépe řečeno je nezvládala Veronika. Živa, alespoň, co jsem viděla na trénincích, působila hodně dopředeně a hlavně dost silně. Dřív ji jezdil George a tomu šlapala super, jenže pak si ji od něj koupila Veronika, a fungovat přestala.

Parkur jsem neviděla, protože mi trenér řekl, abych na opracovišti ostatním zbytečně nezavazela, a tak mě poslal krokovat vedle do haly. Byla tam i *ta holka*. Tentokrát po boku kluka, kterého jsem si sice všimla, ale nevěnovala mu dál pozornost. Neměla jsem tolik odvahy přijít za ní a začít se bavit, ačkoliv bych nejspíš chtěla. Pozorovala jsem ji. Seděla na silném černém hřebci, který na všechny kolem neustále řehtal. Nejspíš patřil mezi ty hodné hřebce, kteří si zařehtají, a tím jejich projev skončí. Všechno jí k sobě hezky ladilo. Měla hezkou hubenou postavu, mimo jiné prošlápnuté paty, narovnaná záda a povídala si s tím klukem. Neustále se něčemu smáli. Tipovala jsem, že jde buď o kamaráda, nebo přítele.

Mamka přes Lordova záda přehodila deku. Popotáhla jsem si ji pod zadek, když se zvenku ozval pád stojanů a náhlý dusot kopyt. Lord nastražil uši a já vyděšeně zírala na mamku.

„Půjdu se tam podívat,“ oznámila mi a já pokračovala v krokování. Udělalo se mi zle, ale nevyváděla jsem. Jen mi srdce bušilo jako šílené a já se modlila, aby nešlo o Veroniku.

„Ona tam jezdí, tak se jí zeptáme,“ slyšela jsem za zády holčičí hlas. Otočila jsem se a už poněkolkáté se střetla pohledem s onou dívkou. Pak jsem pohledem přejela i na kluka, který krácel se svým koněm hned vedle. Oba se přistavili k mému pravému boku.

„Já jsem Denisa,“ řekla, „a tohle je můj bratr Daniel.“ Usmála jsem se. Bratr. To mě vážně nenapadlo.

„Viděla jsem tě ráno přijet s Georgem, a tak jsem se chtěla zeptat, jestli i jezdíš u něj ve stáji, nebo tě pouze trénuje.“

Odkašlala jsem si.

„Trénuji u něj ve stáji.“

„Tak to je super!“ vykřikla nadšeně. Taková malá raketka. Znepokojeně jsem se podívala na jejího bratra. „Hledáme novou stáj pro naše koně, a tak mě zajímá, jak jsi tam spokojená a tak, chápeš.“

„Chápu,“ uchechtla jsem se, „já to tam mám moc ráda, ale taky to nemůžu srovnávat. Jinde jsem nejezdila.“

Mamka vykroukla u vchodu a to, co mi chtěla říct, mě momentálně zajímalo víc.

„Pokud se chcete nějak na pevně domluvit, řeknu mu, že jsi ho hledala. Já teď musím jít, promiň.“

„To bys byla hodná,“ odpověděla mi. Spíš vykřikla, protože jsem se už začala vzdalovat.

Mamka mávla rukou. Nejspíš abych se zbytečně neděsila. Sotva jsem k ní došla, vychrlila na mě několik informací.

„Veronika spadla, ale je v pořádku. Živa jí zastavila skok a ona přeletěla a cestou vzala stojany, ale vážně je v pořádku.“

„To jsem si oddechla.“

Bez ohledu na to, jak se ke mně chovala, záleželo mi na ní. Nikdy bych jí nepřála nic špatného.

„Trenér ti vzkazuje, že už můžeš pomalu odvést Lorda do stáje.

Ještě tě čeká teoretická část,“ dodala mamka.

Párkrát jsem dokola obešla halu a odešla. Snažila jsem se vyhnout těm dvěma, proto jsem chodila spíše uprostřed než po obvodu, kde krokovali oni. Chtěla jsem vidět Veroniku, jestli je v pořádku, a ne řešit, jestli má George nové zájemce o trénování.

Sotva jsem vešla do stáje, uslyšela jsem, jak někdo brečí. Spíš jsem hned věděla, kdo to je. Veronika. Její pláč jsem minulý rok, když koupili Živu, slychala neustále.

Seděla na bedně před boxem své kobylinky s hlavou v klíně. Opodál stál George s jejím tátou. Kdyby se tohle stalo mně, nejspíš bych vypadala stejně.

Ani se nepodívala, kdo přichází. Jen se otočila tak, abych jí neviděla do tváře.

„Tak odsedlej, sundej uzdečku, za půl hodiny jdete psát test,“ řekl trenér, a tak mě probudil z transu.

Odlepila jsem pohled z Veroniky a začala se starat o Lorda. Mamka držela otěže, zatímco jsem sundávala sedlo a poprsník. George vypadal, že ho nějaký pláč vůbec nezajímá, ale nevěřím, že by byl takový. Chtěla jsem za Veronikou zajít, ale nezbyl čas. Teď neplatilo rčení, když si na dotyčného neuděláme čas, tak nám na něm nezáleží. Čas skutečně nebyl.

Když jsem zavírala box, Veronika hladila Živu po nose.

„Už bychom měly...“ ani jsem to nestihla doříct, zpražila mě pohledem a odešla. Když procházela kolem George, tvářil se nechápavě. Takový pohled bychom měli mít všichni. Nikdo z nás jí nic neudělal.

Do místnosti jsem dorazila jako poslední a musela si sednout úplně dopředu, protože jinde nezbylo místo.

„Posaďte se,“ vyběhl mě mladý muž, jeden z rozhodčích.

Test patřil mezi nejjednodušší část licence. Otázky byly pro lidi, co se nějakou dobu už okolo koní pohybovali. Úplně primitivní. Divila bych se, kdyby touto částí někdo neprošel. Ale tak to přišlo mně.

Posledním bodem dnešního dne bylo vyhlášení neboli rozdělení nás všech na ty, co licenci zvládli, a na ty co si některou z jejich částí doplní na podzim. Postarší paní, která ráno kontrolovala průkazy, si nás seřadila do řady a následně vyslovila několik jmen. Patřilo mezi ně i to mé. Neustále jsem si říkala, že se svým štěstím licenci nedostanu, pak jsem tuto myšlenku zahнала a přemýšlela, proč bych ji neudělala, když jsem každou část zvládla bezchybně. Uklidnilo mě, když zahlásala jméno

Denisy a jejího bratra Dana, kteří kdyby licenci nesplnili, tak bych začala silně pochybovat, jestli je všechno ve vesmíru v pořádku.

„Právě tyto jezdce budeme od dnešního dne vídat na našich kolbištích,“ řekla paní s úsměvem.

Spadl mi kámen ze srdce. Když jsem se však celá rozzářená podívala na Denisu, neměla v očích stejnou radost. Ovšemže, pro ni licence nic neznamenala, nebo na mě alespoň tak působila.

Trenéři a rozhodčí nám zatleskali a pak jsme se rozutekli. Paní ještě o něčem povídala, především předávala informace, které se týkaly například Veroniky, která si skokovou část doplní na podzim. Seděla jsem s Georgem, mámou, Verončiným tátou a bohužel i Veronikou vzadu u stolu. Když paní všem popřála hodně štěstí, čímž svůj projev zakončila, začali jsme se pomalu zvedat. Najednou ke mně přiskočila Denisa. Ptala se, jestli jsem už mluvila s Georgem. Jako by nestál přímo za mnou.

„Ne, ještě jsem to nestihla,“ zněla má odpověď. „Ale teď se ho můžeš zeptat sama.“

Otočila jsem se na něj. Denisu už zaregistroval. Patrně zaslechl své jméno.

„Co se děje?“ chtěl vědět.

Koukla jsem na Denisu a odtud už konverzaci vedla ona. Mamka na mě čekala u dveří. Šly jsme napřed, protože George se s Denisou trochu zasekl.

„Gratuluji, kočko!“ řekla mamka, když jsem stála u ní. Nikdy mi neříkala „kočko“. Bylo to zvláštní.

Ve stáji jsme se zastavily před Lordovým boxem a já se začala rozplývat nad dnešním dnem. Svěřila jsem se jí, že největší nervozitu jsem měla před drezurou, a pak pominula.

„Vůbec nelituji, že jsem si dnes vzala volno,“ řekla. Ani jsem si neuvědomila, jak důležitý den pro ni licence představovala. Často mi připomínala, že každý den v práci je pro nás důležitý. Měla jsem se díky ní výborně. O to víc mě mrzelo, že jsem za celý dnešní den ani nepomyslela na to, co pro ni skutečně znamená, že je tady se mnou.

Najednou se jí začaly lesknout oči. Plakala.

„Mami, nemusíš brečet,“ objala jsem ji.

Cítila jsem, jak si mě k sobě přitiskla. Tak silně jako tehdy, když jsem se po dvou týdnech vrátila z tábora, kde nebyl signál, a my se celých čtrnáct dní neslyšely. Nechápala jsem, proč najednou projevuje takové emoce. Cítila jsem z ní tu lásku. Najednou byla všude kolem mě. A já si řekla, že ať se na ni v budoucnu naštvu sebevíc – vím, že taková chvíle přijde – tak si vždycky připomenu, jak moc mě má ráda. Teď totiž vím, že opravdu má.

Po dlouhém uvažování, co je vlastně za den, jsem zjistila, že je neděle. Přišlo mi smutné, že sotva si splníte sen, víkend končí a vy musíte zpět do kruté reality.

Dnes mě čekala krátká návštěva stáje. Trenér chtěl, abych s Lordem jela na procházku, aby si pročistil hlavu. Neřekl mi žádný přesný čas, kdy bych měla dorazit. Zkrátka jsem měla přijet. Psala jsem Veronice, kdy pojedou do stáje ona, abych nemusela jít sama. Její odpověď zněla: „Není mi po včerejšku dobře, budu doma.“ Trochu mě vyděsila, ale pokud mi odepisuje, tak je vše v pořádku.

Co mě znepokojovalo mnohem víc, byla moje až moc aktivní máma. Když jsem vyšla z pokojíku na chodbu, moje čichové buňky polechtala vůně palačinek. Stejně jako včera, kdy mě máma nazvala kočkou, tohle mělo premiéru. Moje máma mi nikdy nedělala snídani. Nikdy. A ještě k tomu palačinky, které jsem přímo milovala, ale ona je z celého srdce nenáviděla.

„Dáš si k nim marmeládu, nutelu, nebo obojí?“ uchechtla se.

„Nutelu,“ sotva jsem vyslovila. Stále mi nic nedávalo smysl.

„Mamko? Děje se něco?“

„Ne,“ otočila se prudce od kuchyňské linky, „jsem jen šťastná.“
Usmála jsem se.

„Takže takovou snídani budu mít každý den?“

„To zase ne, ale o víkendu můžeme něco takového podnikat.“
Musela jsem se smát. Bože, já mám tak skvělý život. Skvělou mámu.

Dokonce mě dobrovolně odvezla na koně. To už jsem si žila jako královna. Do stáje jsem musela autobusem, a to i o víkendu. V čem se ovšem máma nijak nezměnila, byla škola. Dopoledne mě donutila se učit. Řeknu vám, že já si se školou nebudu nikdy rozumět. Například světová literatura mi nic neříkala a s lineárními rovnicemi jsem poklidný život také nevedla. Školní trápení však netrvalo tak dlouho a zanedlouho se mi před očima rozprostírala lesní cesta. Přece jen měly tyto procházky něco do sebe. Pokud zrovna nefoukalo nebo se nehnala bouřka, což už jsem taky zažila, působila vám klid nejen na duši. Lord si vyjížděku užíval stejně jako já. Spokojeně se rozhlížel kolem sebe a odfrkoval. Po včerejším výkonu si takový odpočinek zasloužil. Prošli jsme náš oblíbený okruh kolem luk a pak se opačnou stranou vrátili do stáje.

Ted' jsem byla ráda, že mě čas netlačil. Máma pro mě přijede, až jí napíšu. Neměla nic proti, abych ve stáji zůstala déle, když mám hotovou školu. Jak ji znám, nejspíš jela nakoupit, jak tomu v neděli většinou bývalo.

Když jsem se znovu ocitla ve stáji, tentokrát úplně prázdné, znejistěla jsem. Žádná osoba, jen koně. Vždycky tady byl alespoň George, ale ten taktéž zmizel. Nezvyk, slyšet pouze svůj vlastní hlas. Napsala jsem mamce SMS, jestli by pro mě mohla přijet za hodinu. Abych zabíla čas, postarala jsem se o Lorda se vším všudy, dokonce mu zastříhla hřívu a ocas. Když mi zbývalo dvacet minut, šla jsem se převléct do šatny. Měla

jsem tady vlastní skříňku, což se hodilo, protože můj nepořádek nikdo neviděl. Slyšela jsem přijíždět nějaké auto.

„Doufám, že je to George,“ řekla jsem si a sundala si jednu podkolenku.

Zrovna jsem si převlékala tričko, když se dveře otevřely.

„Panebože!“ vykřikla jsem a překryla si podprsenku svlečeným trikem.

„Neumíš klepat?!“ vykřikla jsem zděšeně.

„Promiň, ale hledám někoho, kdo mi řekne, kam máme dát koně.“ Mýlila jsem se. Tohle vážně nebyl George. Došlo mi, před kým stojím polonahá. Byl to Dan, Denisin bratr.

„Pořád to nevysvětluje, proč jsi nezaklepal...“ prskla jsem na něj rozzlobeně a oblékla si čisté triko. Ve skutečnosti jsem se zlobila na George. Měl se o jejich příjezdu alespoň zmínit. Koho by napadlo, že přijdou hned druhý den.

„Pomůžeš nám?“

„Snad jo,“ odvětila jsem, jako bych věděla. Jenže já neměla nejmenší tušení, kam dát jejich koně ani jejich věci.

Zamířili jsme na nádvoří, kde stál Mercedes s přepravníkem, který nejspíš nedávno vyjel z výroby. Dan mě představil rodičům. Ne, oni se mi vážně nelíbili.

„George musel odjet, ale měl by se brzy vrátit.“

To bylo možná tak mé zbožné přání. Ani jsem nevěděla, co dělám, ani jestli mám na takové činy vůbec oprávnění.

„První bych odnesla věci,“ trásl se mi hlas. Taková zodpovědnost. Bála jsem se, že něco řeknu nebo udělám špatně. Vydala jsem se rychlým

krokem do stáje, aniž bych kontrolovala, jestli mě následují. Zdrželi se, a tak jsem měla čas vletět do sedlovny a uklidit. Byly zde velké skříně, které momentálně překypovaly spoustou věcí, gauč, kde jsem párkrát v létě spala, a na druhé straně držáky na sedla a uzdečky. Jen jsem zavřela skříně a poskládala deku přeloženou přes opěradlo gauče. Všechno vypadalo úhledně. Oddechla jsem si. Nejdříve vešel Dan. Nevím, jak bych ho popsala. On a jeho sestra na mě působili malinko namyšleně. Já vím, že takhle nemůžete člověka odsoudit, ale co máte dělat, když nemáte nic jiného? Položil si sedlo na jeden z volných věšáků a zase odešel. To samé udělala i Denisa a oba chodili k autu a zpět do sedlovny, dokud celý prostor doslova a do písmene nenaplnili všemožnými krabicemi.

„To je všechno?“ zeptala jsem se ironicky, když se vrátili s prázdnýma rukama.

„Mělo by být,“ odpověděla Denisa. Ještě očima překontrolovala, jestli opravdu donesla všechno, a znaveně se usadila na gauč. V tu chvíli nastalo trapné ticho a věřte mi, že s touto společností jsem se necítila úplně ve své kůži. Rodiče postávali u dveří, také nevypadali zrovna plní energie, Dan stál u opěradla, já u své skříně naproti rodičů a Denisa spokojeně rozvalená na gauči. Rozhlédla jsem se po místnosti, která už zdaleka nebyla tak prázdná jako předtím a dlouze jsem vydechla. Tento obrázek budu zpracovávat ještě pěkně dlouho.

Najednou stál ve dveřích George.

„Vítám vás tady,“ rozpráhl ruce a s oběma rodiči se přivítal.

„Postarala se o vás Sabina?“ zeptal se, kteří se nyní usmívali od ucha k uchu. Hrklo ve mně.

„Ano,“ odpověděli rodiče.

„Všechno v pořádku?“

George se choval tak podivně. Najednou se za jeho zády objevila máma. Bohudíky. Už můžu jít, pomyslela jsem si. Jenže ona nevypadala, že chce jít. Pozdravila se s Denisinými rodiči a nějak se dali všichni do řeči. Stála jsem tam jako solný sloup a přemýšlela, jestli jsem se někdy nacházela v trapnější situaci.

„Nechtěla bys odjezdit Šimla?“ zeptal se mě z ničeho nic George.

Zírala jsem na něj, pak rychle zamrkala, když mi došlo, že otázka skutečně mířila na mě.

„Cože?“ vyhrkla jsem. Moje projevy nepůsobily zrovna vychovaně, ale když vám trenér nabídne jednoho ze svých koní, překvapí vás to.

„Ber, nebo ne.“

„Jasně že беру!“ vyjekla jsem překvapeně.

Čekalo mě další převlékání do jezdeckého oblečení. Celou dobu mi srdce tlouklo obrovskou rychlostí. Byla jsem zvědavá, jaký asi bude.

Jednalo se o pětiletého šimla, s kterým minulou sezónu skákal parkury do 120 cm. Výškou nijak nevynikal. Když jsem se na něj ovšem vyškrábala, jednak jsem zjistila, že je užší než Lord, jednak že má celkem dost krátký krk. Jmenuje se Haltof, ale celá stáj ho zná jako Šimla. V době, kdy jsem šla jezdit, byl ve stáji ještě Dan s Denisou a rodiči, přišli se podívat na můj trénink. Mamka s nimi seděla na tribuně. Občas jsem na ně koukla, ale moje pozornost patřila spíše Šimlovi. Nemohla jsem uvěřit, že mi George půjčil svého koně. Navíc ty chody – jak snadno s ním všechno šlo. Bylo to, jako bych nemusela nic dělat.